

Мислете, че сте сами? Помислете отново.

ЛАРШ КЕПЛЕР

ПРЕСЛЕД
ВРАЧЪТ

10 YEARS enthusiast

ЛАРШ КЕПЛЕР

ПРЕСЛЕД ВАЧЪТ

Роман от серията
„Криминален инспектор Юна Лина“

Превод от английски
Антоанета Дончева – Стаматова

10^{YEARS} enthusiast
София, 2020

Lars Kepler
Stalker – Joona Linna #5

Copyright © Lars Kepler, 2014
English translation copyright © Neil Smith, 2014
Published in the Bulgarian language by arrangement with
Salomonsson Agency.

Ларш Кеплер
ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

© Антоанета Дончева – Стаматова, превод, 2020
© Биляна Славкова, дизайн на корица, 2020
© **Enthusiast** – запазена марка на „Алто комюникейшънс енд
пъблишинг“ ООД, 2020

ISBN 978-619-164-357-8

* * *

ЕДВА ОТКРИВАНЕТО НА ПЪРВИЯ ТРУП ги накара да погледнат сериозно на онова видео. На официалния имейл адрес на Отдела за криминални разследвания беше изпратен линк към ютюб. Установяването на подателя беше невъзможно. Секретарката на полицията отвори линка, изгледа видеото, прецени го като неуместна шега и го хвърли в архивите.

Два дена по-късно в стаичка на осмия етаж в централата на Националната полиция в Стокхолм се събраха трима детективи. Заради въпросното видео.

Записът продължаваше не повече от петдесет и две секунди.

Картината подскачаше. Ръката с камерата се е намирала от външната страна на прозореца на спалнята. Записът показваше жена в средата на трийсетте, обуваша си черен чорапогашник.

Насред възцарилото се неловко мълчание тримата мъже наблюдаваха движенията на жената.

За да се увери, че чорапогашникът е опънат добре, тя прекрачи две-три въображаеми препятствия и направи няколко клякания.

В понеделник сутринта същата тази жена беше открита в кухнята ѝ в къщата на остров Лидингьо, намиращ се в покрайнините на Стокхолм. Седнала на пода с гротескно разцепена уста. Пръски от кръвта ѝ бяха обсипали прозореца и саксията с бялата орхидея на перваза. Жертвата беше само по чорапогашник и сутиен.

Аутопсията заключи, че кръвта ѝ е изтекла вследствие на многобройните прободни и прорезни рани от нож. Концентрацията им в областта на шията и лицето подсказваше, че деянието е извършено с особено невъобразима жестокост.

Думата „преследвач“ съществува още от началото на XVIII век. В онези дни обаче е имала смисъл по-скоро на „съгледвач“, „полицейско куче“ или „браконьер“.

През 1921 година френският психиатър Дьо Клерамбо публикува първия по рода си съвременен анализ на преследвача – научно изследване на пациент, болен от еротомания. Днес като „преследвач“ се определя човек, страдащ от обесивни фиксации или патологично, неконтролируемо желание за постоянно следене на действията на друг човек, граничещо с маниякалност.

Близо десет процента от населението на света са подложени на една или друга форма на преследване в някакъв етап от живота си.

Преобладаващата част от преследвачите имат или някога са имали близки отношения с жертвата. Но в изненадващо голям брой от случаите фиксацията е фокусирана върху непознати или популярни личности и съвпадението играе водеща роля.

И макар повечето проявления от подобен характер да не изискват намеса, полицията приема въпросното заболяване изключително сериозно, тъй като патологичната маниякалност на преследвача влече след себе си редица потенциални опасности. Точно както облаците, носещи се между области с високо и ниско налягане, могат да се превърнат в торнадо, така и емоционалните

колебания на преследвача между обожествяване и омраза са в състояние да отключат неподозирани прояви на жестокост.

1 ПЕТЪК, 22 АВГУСТ. ОСТАВАТ ПЕТНАЙСЕТ МИНУТИ до девет часа вечерта. След вълшебните залези и белите нощи в разгара на лятото днес мракът напредва изненадващо бързо. Вече е успял да обгърне всичко около щаба на Националната полиция.

Марго Силвърман излиза от асансьора и се насочва към охранителните врати на фойето. Облечена е с черна жилетка, бяла прилепнала по гърдите блуза и дълги черни панталони, чиято висока талия обгръща плътно солидно издутия ѝ корем.

Носи се бавно към въртящите се врати в стъклената преграда.

Косата на Марго е с цвят на полирана брезова дървесина и е прибрана в дебела плитка, спускаща се по гърба ѝ. Очите ѝ са влажни, бузите – румени. На трийсет и шест години е и е бременна с третото си дете.

Запътила се е към дома си след дълга работна седмица. Извънредният труд през последните дни се е отразил крайно неблагоприятно на бременността ѝ, за което е получила сериозно предупреждение от своя наблюдаващ лекар.

Марго е новият полицейски експерт по серийните и цикличните убийци и преследвачите. Убийството на Мария Карлсон е нейният първи случай след назначението ѝ на този пост.

А по случая няма нито свидетели, нито заподозрени. Жертвата е била неомъжена, без деца. Работела е като продуктов консултант за „Икеа“. След като баща ѝ починал, а

майка ѝ била изпратена в дом за възрастни, тя наследила неипотекираната им къща в града.

През повечето дни Мария пътувала за работа заедно със своя колежка. Двете обикновено се срещали на улица „Ширк“. Когато през фаталната сутрин тя не се явила на срещата им, колежката ѝ отишла с колата си до нейната къща, натиснала звънеца, надникнала през прозорците и когато не забелязала никакво движение, заобиколила отзад и я зърнала в кухнята. Мария седяла на пода с лице, обсипано с дълбоки рани от нож, с прерязано почти докрай гърло, килната настрани глава и нечовешки зейнала уста.

Според доклада на патолога съществуваша достатъчно улики, сочещи, че устата е била нарочно нагласена така след смъртта ѝ.

Когато ѝ възложиха разследването, Марго беше наясно, че не може да си позволи да бъде прекалено напориста. Познаваше се добре и знаеше, че има склонност да се преставава при изпълнение на задачите си.

Колегите ѝ щяха да се изсмеят, ако още тогава беше споделила с тях абсолютната си увереност, че си имат работа със сериен убиец.

В течение на последната седмица Марго беше гледала видеото с обувачката чорапогачника си Мария Карлсон поне двеста пъти. Всички улики сочеха, че тя е била убита непосредствено след като записът е бил качен в ютюб.

Марго не съзира в това видео елементи, които да го определят като уникално. Фетишът към чорапогачници не е необичайно явление, но нищо в самото убийство не подсказва за подобни сексуални предпочитания.

Видеото е просто кратък миг от живота на една обикновена жена. Неомъжена, с добра работа, която вечер ходи на курсове по рисуване на анимация.

Невъзможно е да се каже защо извършителят е бил

точно в нейната градина и дали попадането му там е случайно или предварително планирано. Но явно е решил да запечата на видео последните минути преди убийството ѝ.

Но като се има предвид, че е изпратил линка на полицията, вероятно е искал да им покаже нещо. Изпитвал е непреодолимото желание да направи някакво изявление точно за тази жена или за този тип жени. Може би проблемът му е именно в жените.

Марго Силвърман обаче не вижда нищо необичайно нито в поведението на жертвата, нито във външния ѝ вид. На видеозаписа тя просто се концентрира в правилното обущане на чорапогачника.

Новият полицейски експерт е посетила къщата на улица „Бредабликс“ само два пъти – преценила е за далеч по-полезен заснетия от колегите ѝ материал от местопрестъплението, преди да бъде замърсено.

В сравнение с този видеоматериал краткото филмче на извършителя изглежда като създадено с много любов произведение на изкуството. Прецизно детайлизираната картина на екипа криминолози е безмилостна. Убитата жена е заснета от различни ъгли как седи на пода с разкрячени крака, обградена от тъмни локви кръв. Сутиенът ѝ е накълцан на парцали, крепи се само на лявото ѝ рамо, едната от белите ѝ гърди е увиснала към издутия ѝ корем. От лицето ѝ не е останало почти нищо – само зейналата уста, обградена от червена пихтиеста маса.

Уж напълно случайно Марго спира до купата с плодове. Поглежда през рамо, вижда, че охранителят си говори по телефона, и веднага застава с гръб към него. В продължение на няколко секунди наблюдава отражението на охранителя в стъклената стена срещу себе си, после се присяга към купата и, една по една, грабва шест ябълки, които веднага скрива в чантата си.

Дава си сметка, че шест ябълки наистина са прекалено, но не е в състояние да се сдържи. Току-виж Джени се вдъхновила да направи ябълков пай тази вечер, когато ги види – ябълков пай с много краве масло, захар и канела.

Мислите на Марго са прекъснати от звъна на телефона ѝ. Поглежда екрана и зърва на него снимката на Адам Юсеф – колега и член на нейния разследващ екип.

– Още ли си в сградата? – пита Адам. – Дано да си още тук, защото ние...

– Не. В колата съм, на улица „Кларастрандс“ – лъже Марго. – Защо? Какво става?

– Нашият човек е качил ново видео.

Марго усеща как стомахът ѝ се свива и подлага ръка под огромната си издутина.

– Ново видео значи – повтаря тихо.

– Ще се върнеш ли? – пита с надежда в гласа Адам.

– Ще спра и ще обърна – отговаря тя и наистина се връща назад. – И докато пристигна, гледай да си осигурил свястено копие от този запис!

Би могла просто да се прибере у дома и да остави новото развитие на случая в ръцете на Адам. Би могла само с едно телефонно обаждане да си уреди едногодишен отпуск по майчинство. Би могла да започне да води балансиран живот. Но макар да не може да предвиди посоката на това разследване, знае едно – че то влече след себе си мрак и тя вече усеща тъмната му притегателна сила, която не ѝ позволява да го остави.

Осветлението в асансьора състарява значително отражението на лицето ѝ в лъскавите врати. Дебелата черна очна линия около очите ѝ е почти изтрита. Марго отпуска гръб на стената зад себе си и с въздишка си дава сметка, че заприличва все повече и повече на баща си – някогашния полицейски комисар.

Асансьорът спира на осмия етаж и тя поема по празния

коридор толкова бързо, колкото позволява издупеният ѝ корем. Дватама с Адам се бяха преместили в старата канцелария на Юна Лина през същата седмица, в която полицията организира заупокойна служба в негова памет. Марго никога не бе познавала лично Юна Лина, затова не изпита никакви угризения, че заема офиса му.

– Бързичка ще да е тази твоя кола – отбелязва с усмивка Адам, когато я вижда на прага. Усмивката разкрива дългите му остри зъби.

– Така си е, бърза е – кимва Марго.

Адам бе постъпил в редиците на полицията след кратка кариера на футболист. Сега е на двайсет и осем години, с дълга коса и кръгло младежко лице. Ризата му с къси ръкави е пусната свободно над панталоните му.

– От колко време е в мрежата това ново видео? – пита шефката му.

– От три минути – отговаря той. – В момента е там. Застанал е пред прозореца и...

– Не можем да бъдем сигурни, че...

– Мисля, че е там! – отвръща натъртено Адам.

Марго оставя тежката си дамска чанта на пода, отпуска се на стола си и набира номера на криминологичната лаборатория.

– Обажда се Марго – изрича делово. – Успяхте ли вече да ни осигурите добро копие на видеото? Имам нужда от локализиране на мястото на изпращане или на името! Впрегнете всичките си налични ресурси! Имате пет минути! – пауза, в която слуша. – Добре, ваша работа. Правете каквото искате, само ми дайте нещо, за което да се захвана, и обещавам, че веднага ще ви пусна да си вървите, за да се наслаждавате на петъчната си вечер!

Затваря телефона и безпардонно придърпва кутията с пица от бюрото на Адам.

– Нали може? – се сеща да пита в последния момент.

Компютърът ѝ дава сигнал за пристигнал имейл и Марго побързва да натъпче в устата си парчето пица, което си е отчупила. Дълбока бръчка на загриженост прорязва челото ѝ. Тя щраква върху иконката на видеофайла, увеличава образа на екрана, премята през рамо плитката си и се дръпва заедно със стола назад, за да даде възможност и на Адам да гледа.

Първият кадър показва светец прозорец, проблясващ в мрака. Камерата се придвижва бавно през листата, които прошумоляват край нея.

Марго усеща как косъмчетата по ръцете ѝ настръхват.

Телевизорът в стаята работи. Пред него е застанала жена и си похапва сладолед от голяма кутия. Събула е наполовина клина си за тренировки и стои на един крак. Един от крачолите виси.

Жената поглежда към телевизионния екран, усмихва се на нещо и облизва с наслада лъжицата от сладоледа.

Единственият звук, който се чува в полицейската канцелария, е от вентилаторчето на компютъра.

„Дай ми поне един детайл, откъдето да тръгна!“ – мисли си Марго, докато наблюдава съсредоточено лицето на жената. Тялото ѝ е горещо и запотено. Очевидно е, че току-що се е върнала от бягане. Ластикът на бикините ѝ се е отпуснал от многократното пране, сутиенът ѝ прозира съвсем ясно през мократа тениска.

Марго се привежда по-близо към екрана. Коремът ѝ се притиска в бедрата, тежката ѝ плетка се изхлужва обратно напред през рамото ѝ.

– Остава една минута – обажда се Адам.

Жената оставя кутията със сладолед на масичката пред телевизора и излиза от стаята. Събутият крачол на клина ѝ се поклаща на всяка крачка.

Камерата я следва. Минава покрай тясна странична врата и стига до прозореца на спалнята. Секунда по-късно лампите светват и жената отново влиза в кадър. Изритва рязко клина си, който излита във въздуха, удря се в стената зад фотьойл с червена възглавничка и се приземява на пода.

2 КАМЕРАТА БАВНО УВЕЛИЧАВА ОБРАЗА НА ЖЕНАТА. После рязко спира точно до стъклото на прозореца и започва да се полюшва, сякаш плава във въздуха.

– Ако вдигне очи, ще го види! – прошепва с разтуптяно от напрежение сърце Марго.

Светлината от стаята изпраща кратък проблясък през обектива на камерата.

Адам се е заковал на място с ръка на уста.

Жената съблича тениската си, хвърля я на фотьойла и остава по отпусналите се от пране бикини и мокрия от пот сутиен. Хвърля поглед към мобилния си телефон, който се зарежда на нощното шкафче. Мускулите на бедрата ѝ са издути и напомпани с кръв след бягането, ластикът на клина ѝ е оставил червена линия през корема ѝ.

По тялото ѝ не се забелязват никакви видими белези или татуировки – само бледи стрии от бременност.

Спалнята изглежда като милиони други спални. Никакъв отличителен детайл, който да позволи проследяване.

Камерата потрепва, после се дръпва назад.

Жената поема чашата с вода от нощното шкафче и я вдига към устата си. И тук записът рязко свършва.

– Мамка му и пак мамка му! – провиква се вбесено Марго. – Нищо! Никаква проклета следа!

– Давай пак да го видим! – подканя я с надежда Адам.

– И хиляда пъти да го гледаме, все тая! – махва ядосано с ръка шефката му и дръпва още по-назад стола си. – Хубаво, гледай го, щом искаш! Но това с нищо няма да ни помогне!

– Защо? Доста неща се виждат. Например...

– Видял си самостоятелна къща от двайсети век с градина, плодни дръвчета, рози, прозорци с троен стъклопакет, 42-инчов телевизор и сладолед „Бен и Джери“ – изброява свъсено Марго и махва по посока на монитора пред тях.

До този момент не ѝ е правило впечатление тази потресаваща прилика. През прозорците на домовете си голяма част от шведите следват един и същи модел, което ги прави взаимозаменяеми. Погледнати отвън, всичките ѝ сънародници живеят по един и същи начин. Изглеждат еднакво, вършат еднакви неща, притежават еднакви вещи.

– Ама че побъркана работа! – възкликва гневно Адам – Но защо този човек го прави? Какво толкова иска, мътните го взели?!

Марго извърща глава към малкия прозорец на канцеларията. Черните върхове на дърветата в парка Кроноберг се очертават ясно на фона на мъгливия проблясък на града.

– Няма никакво съмнение, че си имаме работа със сериен убиец! – отсича внезапно тя. – Единственото, което можем да направим засега, е да съставим първоначален профил и...

– И с какво ще ѝ помогне това? – провиква се Адам и прокарва нервно пръсти през косата си. – Онзи стои пред прозореца на горката жена, а ти ми говориш за профилиране?!

– Може да помогне на следващата.

– Абе ти с всичкия ли си? – поглежда я встрещено Адам. – Веднага трябва да...

– Ще млъкнеш ли за момент, ако обичаш? – прекъсва го Марго и вади телефона си.

– Млъкни ти! – повишава ядосано глас подчиненият ѝ. – Имам пълното право да казвам каквото си искам! Нали? – поглежда я косо. – Мисля, че трябва да се свържем с вестниците и да ги накараме да публикуват в сайтовете си снимка на жената тук!

– Адам, чуй ме, ако обичаш! – изрича Марго. – Колкото и да ми се иска да можем веднага да я идентифицираме, не разполагаме с нищо, върху което да стъпим! Ще говоря пак с криминолозите, но се съмнявам да успеят да открият нещо по-различно от предния път.

– Но ако пуснем снимката ѝ из...

– Нямам време за това! – прекъсва го рязко тя. – Помисли само! Всичко подсказва, че той е пуснал видеото в мрежата директно от къщата ѝ, така че съществува, макар и минимален, теоретичен шанс да я спасим.

– Нали точно това се опитвам да кажа! – възкликва Адам.

– Да, но оттогава минаха вече пет минути – допълва мрачно шефката му.

Адам се привежда напред и се вторачва в нея. Очите му са кръвясали, косата му стърчи.

– Значи ще се предадем, така ли? – просъсква.

– Преди да сторим каквото и да било, трябва да помислим – отвърща тя. – Нямаме право на нито един грешен ход!

– Да, знам – тросва се той.

– Извършителят е самоуверен. Знае, че е на много крачки пред нас – пояснява Марго, докато се присяга към последното парче пица. – Но колкото повече го опознаваме...

– Смяташ, че ще го опознаем, така ли? Дълбоко се съмнявам – промърморва Адам и изтрива потта от горната си

устна. – Не можахме да проследим подателя на първото видео, не открихме никакви улики на местопрестъплението и мисля, че и този път ще стане така.

– Така е. Вероятността за откриване на улики е минимална, но съм убедена, че ще можем да го заковем, като се заемем с анализиране на изпратените видеозаписи и бруталността на неговия начин на действие – отвръща Марго и усеща как бебето в утробата ѝ помръдва. – Какво успяхме да видим досега? Какво ни показва той, какво вижда самият той?

– Жена, която е ходила да бяга и сега яде сладолед и гледа телевизия – отговаря предпазливо Адам.

– И какво ни подсказва това за убиеца?

– Че обича жени, които ядат сладолед? – промърморва Адам, въздъхва и скрива лице в шепите си.

– Хайде де! – подканя го Марго.

– Извинявай, но аз...

– Според мен трябва да тръгнем от факта, че убиецът качва в мрежата видеозаписи, които показват времето непосредствено преди убийството – започва да разсъждава на глас Марго. – Извършителят не бърза, наслаждава се на момента и иска да ни покаже жената жива, иска да я съхрани на видеозаписа си. Може би се интересува повече от живите, отколкото от мъртвите, а?

– Искаш да кажеш, че е воайор? – ахва Адам и усеща как по ръцете му пролазват тръпки.

– Не, преследвач! – прошепва натъртено шефката му.

Адам се обръща към компютъра и веднага влиза в полицейската база данни, като промърморва:

– Само ми подскажи какъв филтър да задам за регистрираните мръсници и бивши престъпници!

– „Изнасилвач“, „брутално изнасилване“, „хора с обсеивни фиксации“.

Младият мъж набира бързо изразите, щраква с мишката, после пише още нещо.

– Резултатите са твърде много – отбелязва накрая. – А времето ни изтича.

– Пробвай с името на първата жертва.

– Никакви резултати – повтаря Адам и прокарва нервно ръка през косата си.

– Сериен убиец, който е бил лекуван в психиатрия и вероятно подложен на химическа кастрация – отново разсъждава на глас Марго.

– В такъв случай ще се наложи да съпоставим двете бази данни, а това ще отнеме твърде много време – изрича Адам, скача от стола и започва да крачи из стаята. – Не, няма да стане така. Какво да правим, за бога?!

– Тя вече е мъртва – прошепва Марго, като се отпуска назад в стола си. – Е, може и да ѝ остават още няколко минути, но...

– А ние я виждаме! – възкликва Адам. – Виждаме лицето ѝ, дома ѝ... Нахлуваме директно в живота ѝ, за бога, но не сме в състояние да разберем коя е, докато някой не открие трупа ѝ!

3 СУСАНА КЕРН УСЕЩА ИЗТРЪПНАЛИТЕ ОТ БЯГАНЕТО МУСКУЛИ НА КРАКАТА СИ, докато събува мокрия от пот клин и го сритва по посока на фотьюйла.

Откакто е навършила трийсет години, тя прави петкилометрови кросове три пъти седмично. След петъчното бягане обикновено си похапва сладолед и гледа телевизия, за да запълни времето до десет вечерта, когато се прибира Бьорн.

Когато Бьорн прие работата в Лондон, тя се опасяваше,

че ще се чувства самотна, но доста бързо осъзна предимствата на свободното време, което можеше да посвети само на себе си през работните дни, когато Морган беше с баща си.

А сега, когато започна да посещава един особено труден курс за най-новите открития в областта на неврологията, провеждан в Каролинския институт, това време за себе си ѝ беше повече от необходимо.

Сусана разкопчава подгизналия от пот спортен сутиен. Не помни досега да е имало толкова горещо лято.

Някакво стържене я кара да се завърти рязко към прозореца.

В задния двор на къщата цари толкова непрогледен мрак, че единственото, което се вижда, е отражението на спалнята. Картината прилича на театрален декор или телевизионно студио. Тя току-що е излязла на сцената и стои право под прожекторите.

„Само дето съм забравила да се облека“ – отбелязва си саркастично наум.

В продължение на няколко секунди не помръдва от мястото си, загледана в голото си тяло. Осветлението е драматично и прави тялото ѝ, отразено в стъклото, много по-слабо, отколкото е в действителност.

Стърженето се чува повторно – сякаш някой прокарва нокти по външния перваз. Но е прекалено тъмно, за да бъде сигурна, че там изобщо има някой.

Без да откъсва очи от прозореца, Сусана пристъпва предпазливо към него и се опитва да различи нещо навън въпреки отражението на спалнята. Дръпва тъмносинята кувертюра от леглото, увива се бързо в нея и потреперва.

Макар и неохотно, тя се привежда и опира чело о стъклото на прозореца. Изведнъж задният двор се очертава пред нея като странен тъмносив свят.

Сусана вижда тревата, високите храсти, полюшващата

се на вятъра люлка на Морган и подредените зад къщичката за игра стъклени панели за слънчевата стая, която отдавна се канеха да построят, но така и не бяха стигнали до нея.

Прозорецът се замъглява от дъха ѝ. Сусана се изправя и дръпва тъмнорозовите завеси. Плътната кувертюра, уви-ваша тялото ѝ, се свлича на пода, а тя се насочва гола към вратата. Пропълзелите по гърба ѝ студени тръпки я карат рязко да се обърне назад. Между двете завеси проблясва тънка ивица непокрито стъкло.

Сусана грабва телефона си от нощното шкафче и се обажда на Бьорн. Докато го чака да отговори, не сваля очи от прозореца на стаята.

– Здравей, скъпа! – почти се провиква от другия край на линията той.

– На летището ли си?

– Какво?

– Питам дали...

– Вече съм на летището. Тъкмо похапвам бургер в „О’Лиъри“ и...

Гласът му е погълнат от виковете и възгласите на група мъже близо до него.

– „Ливърпул“ точно вкараха гол – пояснява Бьорн.

– Ура – промърморва вяло Сусана.

– Обади се майка ти – продължава съпругът ѝ. – Пита ме какво искаш за рождения си ден.

– Много мило от нейна страна – отговаря Сусана.

– Казах ѝ, че най-много ще се зарадваш на някакво прозрачно бельо – шегува се той.

– Много благодаря!

Сигналът в телефона припуква и тя се втренчва в ивицата стъкло между двете завеси.

– Наред ли е всичко къщи? – изрича гласът на Бьорн в ухото ѝ.

– Просто ме хвана малко страх от тъмното – отвърща тя.
– Бен там ли е?
– Пред телевизора – опитва се да се усмихне Сусана.
– А Джери?
– И двамата ме очакват – отговаря вече с по-широка усмивка тя.

– Липсваш ми – казва той.

– Гледай да не липсваш в самолета! – прошепва тя.

Разговорът им продължава още няколко секунди. Накрая двамата си изпращат въздушни целувки и затварят. Когато телефонът заглъхва, Сусана се улавя, че мисли за пациента, когото бяха докарали снощи. Младеж, претърпял ужасна мотоциклетна катастрофа и карал без каска, в резултат на което беше получил тежки мозъчни увреждания. Баща му беше пристигнал в болницата направо от нощната си смяна – с мръсния си работен гащеризон и предпазна маска, увесена на врата му.

Прикрита отпред с розовото си кимоно, Сусана се връща в дневната и моментално дръпва тежките завеси.

В стаята се възцарява гробна тишина.

Завесите на прозореца се залюляват. Тя потреперва и им обръща гръб.

Опитва сладоледа. Вече е поомекнал, станал е идеален за ядене. Устата ѝ се изпълва с наситения му шоколадов вкус.

Но тя връща кутията обратно на масичката и се насочва към банята. Заклучва вратата, пуска душа, изхлузва ластика, придържащ косата ѝ на опашка, и го оставя на ръба на мивката.

Въздъхва от удоволствие, когато горещата вода руква отгоре ѝ и обгръща цялото ѝ тяло. Ушите ѝ бучат, раменете ѝ се отпускат, мускулите омекват. Започва да се търка със сапун, а когато стига до мястото между краката си, забеляз-

ва, че космите ѝ пак са започнали да растат след последната кола маска.

Избърсва парата от стъклената врата на кабината, за да може да вижда добре бравата и ключалката на вратата на банята.

Мисълта ѝ постоянно се връща към онзи момент, когато ѝ се стори, че вижда нещо през прозореца на спалнята точно когато се увиваше с кувертюрата.

Беше го отхвърлила като игра на въображението. Та нали през стъклото не се виждаше нищо?

В стаята беше прекалено светло, навън – прекалено тъмно.

Но ѝ се беше сторило, че в отражението на тъмната кувертюра забелязва лице, което я гледа втрещено.

В следващия момент лицето беше изчезнало и тя си беше казала, че се е заблудила. Ала сега не може да престане да мисли, че лицето е било реално.

Със сигурност не беше дете. Може да е бил някой съсед, търсец котката си, който просто е спрял за момент, за да погледа Сусана гола.

Сега тя спира водата на душа. Сърцето ѝ претупва, когато се сеща, че кухненската врата е отворена. Как можа да я забрави?! През лятото принципно я държи отворена, за да разхлажда къщата, но преди да влезе в банята, обикновено я затваря и заключва.

Пак изтрива парата от стъклото на кабината и пак поглежда към бравата на вратата. Нищо не се е променило. Докато се присяга за хавлиената кърпа, Сусана си казва, че веднага ще се обади на Бьорн и ще го помоли да остане на линия, докато тя обикаля къщата, за да се увери, че всичко е наред.

Ларш Кеплер
ПРЕСЛЕДВАЧЪТ

Превод *Антоанета Дончева – Стаматова*

Отговорен редактор *Петя К. Димитрова*

Редактор *Ани Младенова*

Дизайн на корица *Биляна Славкова*

Коректор *Цвета Нинкова*

Предпечат *Биляна Славкова*

Шведска. Първо издание

Формат 60 x 90/16

Печатни коли 38

ISBN 978-619-164-357-8

Издава

10enthusiast

Запазена марка

на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20

тел.: 02/ 943 87 16,

email: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите от

www.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

Разтърсващият пети трилър от бестселър поредицата за разследванията на Юна Лина ще ви остави без дъх с фино заплетения си сюжет и смразяващо напрежение.

СПУСНЕТЕ ЗАВЕСИТЕ

В Отдела за криминални разследвания на Стокхолм е получено видео, показващо млада жена, която е в дома си и очевидно не подозира, че някой я наблюдава. Полицията не го приема сериозно... докато не я откриват убита.

ЗАКЛУЧЕТЕ ВРАТАТА

Когато пристига следващото видео, детектив Марго Силвърман отчаяно се опитва да идентифицира жертвата. Но е твърде късно. Защото по времето, когато записът е изпратен, убиецът е вече в дома ѝ.

ПРЕДИ ДА Е СТАНАЛО ТВЪРДЕ КЪСНО

Скоро Стокхолм е в хватката на ужаса. Коя е следващата мишена на преследвача?

Ярък, дълбоко интуитивен психотрилър, който се гмурка в дълбините на човешкото подсъзнание и изплува с история за obsesивна любов, секс и вледеняващи обрати.

Мрачна, сложна и смразяващо интелигентна, „Преследвачът“ е от книгите, които ви грабват от първата страница и ви държат заплени докрая.

Мег Гардинър

www.enthusiaст.bg

9 786191 643578

Цена: 22,00 лв.